

Srečanje gozdarjev Evrope

V tednu od 26. februarja do 2. marca 1996 je bilo v olimpijskem mestu Lillehammerju na Norveškem že 28. evropsko prvenstvo gozdarjev v smučarskih tekih.

Med 1100 sodelujočimi iz 16 držav Evrope je bilo tudi 8 slovenskih gozdarjev. Na prireditvah – te so trajale od ponedeljka do sobote – smo spoznali zimsko podobo Norveške, njenih gozdov ter utrip življenja v teh krajih. Spoznali smo močno navezanost prebivalcev te dežele na naravo, gozdove in les. Vse to je tesno povezano s športom in rekreacijo, ki kot pomemben sestavni del življenja Norvežanov privablja na športne terene (predvsem je to narava) množice ljudi.

Ne glede na letni čas ali vremenske razmere lahko srečujete staro in mlado, kako se sprehajajo, tečejo, kolesarijo po dobro označenih in vzdrževanih poteh. Na skrbno pripravljenih ekskurzijah smo spoznali način gospodarjenja z gozdovi, pridobivanje lesa (posek in spravilo), predelavo lesa (žagarska industrija), zgodovino gozdarstva (gozdarski muzej...), ter njihov izobraževalni sistem v gozdarstvu. Vse ekskurzije so bile načrtovane tako, da je bilo poleg strokovnega programa še nekaj ogledov olimpijskih prizorišč. Tako smo poleg tekaških prog, ki smo jih v »potu svojega obraza« preizkušali v praksi, spoznali progo za bob, si ogledali smučarske terene, nekatere dvorane, kjer so se odvijali boji za olimpijska odličja. Tudi pri tem je odigral les pomembno vlogo: pri gradnji ogromnih dvoran so uporabili veliko lesa, tudi za največje strešne konstrukcije. Padla je celo izjava, da brez lesa ne bi bilo olimpijskih iger.

Kljub vsemu prilagajanju naravi, se nam je zdelo od vseh stvari še najbolj sporna ogromna poseka v obliki nosilca olimpijske bakle, ki so jo naredili na hribu in bo še dolgo spominjala na ta veledogodek. Toda, ko smo videli njihov način dela, goloseke na velikih površinah (tudi več 10 ha), nas ta nenavadni poseg ni več toliko motil.

Nekatere od ekskurzij je pripravila Zveza lastnikov gozdov, ki ima na delo z gozdovi velik vpliv, še posebej v pokrajini Oppland pomeni pomembnega partnerja v dogovoranjih na eni strani z državo, na drugi strani pa z lesno industrijo oz. porabniki lesa.

Tekmovalni del se je začel s slovesno otvoritvijo v areni pod olimpijsko skakalnico, kjer se je zbrala večina udeležencev. Tekmovanja so potekala dva dni. Najprej posamični teki, kjer se gozdarji pomerijo na 12 km dolgi progi. Med tekom je potrebno še čimbolj natančno streljati – vsaka zgrešena tarča pomeni dodatni kazenski krog (približno 150 m). Zelo težka proga, po mnenju večine najtežja doslej, in močan veter, sta bila izgovor za slabo zadevanje že itak premajhnih tarč. Potem se pa čudimo našim biatloncem, ko kdaj ustrelijo mimo!

Kljub hudim vzponom in še hujšim spustom, večjih težav ni bilo – rezultati pa kot vedno – solidne uvrstitve v prvo tretjino. Izstopal je mogoče le Smiljan Smodiš, z uvrstitvijo na 28. mesto med 207 udeleženci (v razredu od 30 do 40 let). Daleč najmočnejše zastopstvo (po številu in kvaliteti) pa so imeli Norvežani.

Drugi dan so bile na sporedu še štafete in sicer 4-krat 10 km za moške oz. 3-krat 5 km za ženske. Uspelo nam je sestaviti dve štafeti. Prva v postavi Devjak, Smodiš, Perušek in Ivančič – je med 160 dosegla dobro 34. mesto, druga, za katero so tekli Rozman, Prelesnik, Miklavčič in Konečnik, pa solidno 89. mesto.

Zaključna prireditev v znameniti Hakonshal je bila v znamenju zabave in vsi, ki se na tekih niso izkazali, so tukaj lahko prišli na svoj račun. Dogodek večera je bila pojedina, katere glavna jed je bila cela družina na žaru pečenih losov, ki so jih začeli vrteti na ognju že dan prej.

Malo zaradi strahu pred dolgo vožnjo, malo pa tudi zaradi lepote Norveške, smo se odločili za podaljšanje bivanja za dva dni. En dan smo izkoristili za potepanje po številnih tekaških progah okrog Lilleham-

merja. Človeka lepo urejene poti kar zave-
dejo in mimogrede imaš v nogah 30 ali več
kilometrov.

Drugi dan pa smo se udeležili množične-
ga teka v enem od sosednjih krajev. Naj-
boljše pri tem teku – poleg lepe proge in

Velike površine golosekov dajejo Norveški značilen videz.

Zastopstvo gozdarjev Slovenije na olimpijskih prizoriščih

Vse slike – foto: J. Konečnik

Golosečni način gospodarjenja omogoča uporabo težkih strojev.

Na nekaterih območjih je spravilo lesa možno le z žičnimi žerjavi.

Skromna lesena bivališča so značilnost norveške arhitekture.

krasne pokrajine – pa je bilo to, da smo skorajda vsi osvojili pokale. Na vrnitvi domov je bilo k sreči lepše vreme, kot na poti v Skandinavijo. Dobrih 2400 km vožnje nam je tokrat malo hitreje minilo. Vsekakor pa ima vsak od nas za nekaj časa vožnje dovolj. Še sreča, da smo imeli tokrat malo boljši kombi kot sicer.

Pri pokrivanju stroškov udeležbe, ki so bili sorazmeroma visoki, smo imeli kar nekaj težav. Ob pomoči nekaterih GG (Kočevje, Postojna, Kranj), nekaterih drugih (Kavčič, Alpina) in blagoslovu Zveze gozdarskih društev, nam je le uspelo braniti

čast slovenske gozdarske branže. Naj ne bo prehude zamere, če zapišem, da bi vsaj za takšne prireditve pričakovali podporo Ministrstva za kmetijstvo, gozdarstvo in prehrano ter našega (vsaj za večino) delodajalca – Zavoda za gozdove Slovenije.

Mogoče bo pa drugič boljše. Od 2. do 8. marca 1997 se bomo spet zbrali, tokrat v Harachovu na Češkem.

Janez Konečnik